

1. _____ בגדאדי
ת.ז. _____ בעניין:

2. _____ בגדאדי
ת.ז. _____

3. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או יוסי וולפסון
(מ.ר. 26174) ו/או מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או עדי
לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775)
ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או חוה מטרס-עירון
(מ.ר. 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרות

- נ ג ד -

מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב, והמורה לו לבוא וליתן טעם מדוע לא
אפשר לעותרות 1 ו-2 (להלן – **העותרות**), אם ובתה תושבות מזרח ירושלים, לבקר את אמה
הקשישה והחולה של העותרת 1, וסבתה של העותרת 2, הגב' _____ **תורק** (ת.ז. _____),
המתגוררת ברצועת עזה (להלן – **גב' תורק**).

גב' תורק בת ה-75, היא חולת סוכרת ומשותקת באופן חלקי. היא מתקשה ללכת ועל כן שוהה כל
הזמן בביתה. לאחרונה החלה לסבול מלחץ דם גבוה ומהתקפי כאבים בחזה. מצבה הבריאותי
ירוד. העותרות, בעל כורחן, לא ראו את גב' תורק למעלה מארבע שנים.

ארבעה חודשים מצפות העותרות לתשובתו המנומקת של המשיב – לשווא.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותרת 1 היא ילידת עזה בת 53. בשנת 1975 נישאה לתושב ירושלים ועברה להתגורר
עמו. במסגרת נישואיה קיבלה מעמד של תושבת קבע בישראל. העותרת עובדת כמורה
בבית ספר יסודי במזרח ירושלים. אמה של העותרת, גב' תורק, היא אלמנה ומתגוררת
בעזה בגפה. מתוך עשרת הילדים שנולדו במשפחת תורק, רק שניים מתגוררים היום
ברצועה. כל השאר מתגוררים בחו"ל למעט העותרת, המתגוררת בישראל.

- כשהתחתנה העותרת עם ירושלמי, כל שהפריד בינה ובין הוריה היה נסיעה של כשעה וחצי. כיום מתמצה המגע שלה עם אמה בשיחות טלפון מדי יום שישי ומטבע הדברים השיחות מתמשכות ומתמשכות.
2. העותרת 2 היא בתה בת ה- 23 של העותרת 1 ונכדתה של גב' תורק. היא תושבת ישראל. העותרת משלימה בימים אלו תואר שני בניהול באוניברסיטה באבו דיס.
3. העותרת 3 (להלן – **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה לזכויות אדם, שמושבה בירושלים, והעוסקת, בין היתר בענייניהם של ישראלים, המבקשים לבקר קרובי משפחה בשטחי רצועת עזה.
4. המשיב מחזיק ברצועת עזה בתפיסה לוחמתית, ונושא בזכויות ובחובות הנובעות מכך, לרבות החובה לכבד את הקשרים המשפחתיים של תושבי הרצועה וישראלים כאחד. המשיב הכריז על שטח רצועת עזה כ"שטח צבאי סגור". כמו כן, הוציא בשנת 1994 צו, המונע כניסת ישראלים לאותם חלקים ברצועת עזה שבניהול הרשות הפלסטינית. כתוצאה מהכרזות אלו, אחראי המשיב על מתן היתרי ביקור לישראלים, המעוניינים להיכנס לרצועה.

מדיניות המשיב באשר לכניסת ישראלים לרצועת עזה

5. מדיניותו של המשיב באשר לכניסת ישראלים לרצועת עזה הובאה בתגובת המשיב מיום 27.8.04 לעתירה עקרונית, שהגיש המוקד בעניין כניסת ישראלים לרצועת עזה (בג"צ 10043/03 אבאגיאן נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה). באותה עתירה התבקש המשיב, בדומה לעתירה זו, לאפשר כניסתו של תושב ישראל לרצועה לצורך ביקור אמו החולה, תושבת הרצועה. בעקבות העתירה התיר המשיב את כניסתו של העותר לרצועה.
6. עמדת המשיב היא, כי מאחר ושטח הרצועה הוכרז כ"שטח צבאי סגור", "אין נתונה זכות לאזרחי המדינה להיכנס לאזור".
7. עם זאת, המשיב שומר לעצמו את הסמכות להעניק היתרי ביקור ברצועה, כאשר השיקול הביטחוני הינו השיקול המרכזי בבחינת מתן ההיתרים.
8. מאז החלה האינתיפאדה, צמצם המשיב באופן דרסטי את כמות ההיתרים הניתנים לישראלים. המשיב עושה זאת כעניין של מדיניות. למעשה, נוקט המשיב במדיניות גורפת לפיה לא תתאפשר כלל כניסת ישראלים לרצועה למעט מקרים חריגים. המשיב מנמק זאת בשני טעמים: ראשית, חשש לביטחונם של אותם ישראלים הנכנסים לרצועה. שנית, חשש מניצול ההיתרים למתן שירותים לגורמים עוינים. כבר ייאמר ששני הטעמים אינם רלוונטיים לענייננו.

9. עם זאת הודיע המשיב לבית המשפט כי :

"נוכח הרצון להתחשב, במידת האפשר, בצורכיהם של תושבי הרשות הפלסטינית, כמו גם ברצונם של אזרחי ותושבי ישראל לבקר את קרוביהם המתגוררים באזח"ע, מאפשר המשיב, אף בתקופת העימות המזוין, ובהעדר מניעה ביטחונית פרטנית, כניסתם לאזח"ע של קרובי משפחה מדרגה ראשונה המבקשים לבקר באזח"ע בשל קיומו של צורך הומניטרי חריג (חתונה, אירוסין, מחלה קשה, הלוויה וכיו"ב). כן מותרת, בהעדר מניעה ביטחונית פרטנית, כניסתם לאזח"ע של ישראלים הנשואים לאדם המתגורר באזח"ע".

10. המשיב לא הרחיב ופירט מהו צורך הומניטרי "חריג". המשיב מונה רשימה בלתי סגורה של מקרים כמו הלוויה, חתונה ומחלה "קשה". המשיב לא פירט כיצד ממוינות הבקשות השונות ועל ידי מי.

11. המשיב לא פירט מהם קרובי משפחה "מדרגה ראשונה". כך, למשל, לא הסביר המשיב האם לדידו נכדה היא קרובת משפחה מדרגה ראשונה של סבתה תושבת הרצועה. לא ברור האם מתייחס המשיב לנכדים כמו, למשל, בביקורי כלואים בישראל. לעניין זה מכיר המשיב בנכדים וסבים כחלק מקבוצה מצומצמת שיש לאפשר את ביקורם אצל האסיר.

12. במסגרת תשובתו לעתירה הכיר המשיב בכך כי עליו לכבד את הזכויות המשפחתיות של תושבי הרצועה וקרוביהם מישראל גם בהיעדר סיבה הומניטרית "חריגה". לפיכך קבע הסדר שיאפשר ביקור של קרובי משפחה בחגים. הסדר זה חל רק על "ישראלים המבקשים לבקר את קרובי משפחתם מדרגה ראשונה, עימם לא נפגשו בשנה האחרונה ובלבד שהבקשה היא לביקור במהלך אחד מהחגים...".

13. ההסדרים הנ"ל הוחלו גם על נלווים, שהם קרובי משפחה מדרגה ראשונה של המבקש, ואשר טרם מלאו להם 18 שנה.

העתק הודעת המשיב בבג"צ 10043/03 מצורף ומסומן ע/1.

עניינן של העותרות

14. לפני ארבעה חודשים ביקשו העותרות להיכנס לרצועת עזה לביקור. כבר זמן רב מבקשות העותרות לבקר את גב' תורק, במיוחד לאור מצבה הבריאותי הירוד. מזה 19 שנה סובלת גב' תורק ממחלת הסוכרת ומטופלת ע"י אינסולין. היא החלה לסבול מלחץ דם גבוה, שיתוק חלקי בצד שמאל של גופה ולחץ בחזה. לפי הוראת הרופא עליה להיות במנוחה מלאה ותחת השגחה צמודה.

העתק תעודה רפואית מצורף ומסומן ע/2.

15. העותרות לא הצליחו לבקר את האם כל תקופת האינתיפאדה. כל תקופה זו נאלצו לשמור על קשר באמצעות הטלפון בלבד. כל מאמצייהן לבקר את גב' תורק כשלו. העותרת 1 נהגה להתקשר למשרד ישראלים, וכל פעם נאמר לה שאין אפשרות לבקר ברצועה. ב"עיד אל פיטר" האחרון פורסם בעיתונות, כי ניתן לבקר ברצועה בחג. העותרות ניצלו הזדמנות זו ונסעו לעזה. הן הגיעו למחסום ארז אך מפאת העומס הרב לא הצליחו להיכנס.

16. בנוסף לביקור האם, מעוניינות העותרות לבקר את האחים המתגוררים ברצועה, שגם אותם לא ראו בארבע השנים האחרונות. לאחד האחים יש ילדה בת שנתיים, שהעותרות כלל לא מכירות.

17. ביום 15.6.04 פנו העותרות באמצעות המוקד להגנת הפרט ל"משרד ישראלים" היושב במת"ק ארז. העותרות ביקשו לקבל היתר כניסה דחוף לרצועה. ביום 24.6.04 נמסר לעובדת המוקד בעל-פה, באמצעות הטלפון, כי הבקשה סורבה. לא נמסרה עילת הסירוב. במשרד ישראלים תמיד מוסרים תשובות סתמיות בעל-פה ולא תשובות מנומקות בכתב.

העתק הבקשה מיום 15.6.04 מצורף ומסומן ע/3.

18. ביום 27.6.04 פנה המוקד ליועמ"ש עזה, סא"ל דויד בנימין, בבקשה להתערב בהחלטת "משרד ישראלים" ולאפשר את כניסת העותרות לרצועה. כמו כן, נתבקש היועמ"ש לנמק את עילת הסירוב – אם יעמוד הסירוב בעינו. ביום 6.9.04 נשלח מכתב תזכורת.

העתקי המכתבים מיום 27.6.04 ומיום 6.9.04 מצורפים ומסומנים ע/4 ו-ע/5.

19. ביום 18.10.04 נשלח מכתב מלשכת היועמ"ש למוקד, אולם כל שנאמר בו הוא כי הבקשה בטיפול.

העתק המכתב מצורף ומסומן ע/6.

למעט התשובה הסתמית שנמסרה בטלפון לעובדת המוקד לא נתקבלה כל תשובה מנומקת בכתב עד יום הגשת העתירה.

הטיעון המשפטי

פגיעה בזכויות יסוד

20. טוען המשיב כי "אין נתונה זכות לאזרחי המדינה להיכנס לאזור" ולכן כל זכות הכרוכה בכניסה לאזור בטלה אף היא. טוען וטועה. זכותן של העותרות לכיבוד הקשרים המשפחתיים שלהן, לשמירה על כבוד האדם שלהן – זכויות טבעיות ובסיסיות הן. ברור כי יכול המשיב להגבילן מטעמים מיוחדים, אולם הזכות שם וקיימת, היא השטח סגור או לא.

21. היכול המשיב לחשוב על זכות יותר אנושית מאשר זכותה של בת המבקשת לסעוד את אמה הקשישה והחולה? היכול המשיב לחשוב על זכות יותר אנושית מאשר זכותה של נכדה לבקר את סבתה ולדאוג לבריאותה? קח מבת את היכולת לסעוד את אמה ופגעת בכבודן של האם והבת גם יחד ובאחד הערכים הבסיסים ביותר בחברה האנושית – כיבוד האם והאב. פגיעה זו עומדת בניגוד לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

22. אף הזכות לחיי משפחה היא זכות מוכרת במשפט הישראלי ובמשפט הביני"ל. זכות זו כוללת גם כיבוד הזכות לקיים קשרים משפחתיים בין הורים, ילדים ונכדים.

"ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות"
(בג"צ 3648/97 סטמקה ואח' נ' שר הפנים פ"ד נג(2) 728, 787).

באחד המקרים תיארה השופטת פרוקצ'יה את הקשר בין הורים וילדים כזכות טבעית. אף שדובר באותו עניין על הוצאת ילדים קטינים ממשמורת הוריהם, ניתן ללמוד משהו על מהות הקשר בין ילדים והורים, אשר רלוונטית גם לגבי מבוגרים:

"עומקו ועוצמתו של קשר ההורות האוצר בתוכו את זכותם הטבעית של הורה וילדו לקשר חיים ביניהם הפכו את האוטונומיה המשפחתית לערך בעל מעמד משפטי מן הדרגה הראשונה, אשר הפגיעה בו נסבלת רק במצבים מיוחדים וחריגים ביותר" (רע"א 3009/02 פלונית נ' פלוני פ"ד נו(4) 872, 844).

ר' עוד: סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית; תקנה 46 לתקנות אמנת האג.

שיקולים הומניטריים במקום זכויות !?

23. זכויות יסודיות אלו של העותרות ניתן להגביל מטעם ביטחוני ומטעם זה בלבד. המשיב טוען, כי משהוכרז השטח כשטח צבאי סגור נתהפך מצב הדברים – מעתה אין זכויות ואין כלום – רק חסדים, רק מקרים הומניטריים "חריגים". לא כך הדבר – אין בהכרזה על השטח כשטח צבאי סגור קסם, אשר מנטרל בבת אחת את זכויותיהם של בני אדם. גם סגירת השטח חייבת להיות מבוססת על שיקולים ביטחוניים עניינים. ברור גם, כי ככל שסגירת השטח נמשכת ומהווה מצב קבוע – כך נדרשים טעמים ביטחוניים כבדים יותר.

"אך טבעי הוא, כי בתפיסה צבאית קצרת מועד הצרכים הצבאיים-ביטחוניים שולטים ברמה. לעומת זאת, בתפיסה צבאית ארוכת מועד צורכי האוכלוסייה המקומית מקבלים יתר תוקף" (בג"צ 393/82 ג'מעית אסכאן אלמעלמון נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד לז(4) 785, 801).

24. אכן יש חשיבות לשיקולים הומניטריים – שיקולים מסוג זה רלוונטיים תמיד, אפילו סבר המשיב כי קיימים טעמים ענייניים להצרת זכויותיו של פלוני, עדיין חייב הוא לבחון את השיקול ההומניטרי ולהחליט האם הנסיבות ההומניטריות - אבל או אסון מחד, שמחה מאידך - מטות את הכף ומחייבות להיענות לבקשה בכל זאת. אמר על כך בית המשפט:

”מדינת ישראל הינה מדינת חוק; מדינת ישראל היא דמוקרטיה, המכבדת זכויות אדם, והשוקלת בכובד ראש שיקולים הומניטריים” (בג”ץ 794/98 עובייד ואח’ נ’ שר הביטחון פ”ד נה(5) 769, 774).

בכל מקרה, אין בחובה לשקול שיקולים הומניטריים כדי להחליף את החובה ליתן את מלוא התוקף והמשקל לזכויות האדם ואת החובה לכבדן. השיקולים ההומניטריים הם ביטוי נוסף, מקרה פרטני, של זכויות אדם.

25. שקילת שיקולים הומניטריים היא חובתה של כל רשות מינהלית. כך, למשל, שירות בתי הסוהר מחויב לשקול שיקולים הומניטריים לגבי אסיר, אשר נשלל ממנו חופש התנועה, אך מבקש לצאת להלוויית אביו (עע”א (ירושלים) 107/02 אלמצרי נ’ מ”י תק-מח 2002(1)), 960). שר הפנים חייב לשקול לתת מעמד למי שאינו עומד בקריטריונים שבדין לקבלת מעמד, אם נסיבות הומניטריות מצדיקות זאת (ר’ בעניין זה בג”צ 476/97 סאוסן ואח’ נ’ שר הפנים תק-על 2001(3), 1492). המשיב אינו יוצא דופן.

הליך שיקול הדעת של המשיב אינו תקין

26. הליך שיקול הדעת של המשיב הוא לקוי. קודם הוא בוחן האם קיימות נסיבות הומניטריות מיוחדות – ורק אם סבור כי התשובה על כך חיובית, ממשיך ובוחן האם קיימים טעמים ביטחוניים להגבלת הכניסה. הליך זה אינו עומד בקנה אחד עם ההלכות בדבר הליך מינהלי תקין. הליך ראוי הוא הליך בו שוקל המשיב קודם כל את הבקשה מתוך כוונה לכבד את זכויות המבקש, ותוך בחינה האם יש צורך ביטחוני ממשי, המונע ממנו להיענות לבקשה. במהלך הליך שיקול הדעת על המשיב לבחון האם קיימים שיקולים הומניטריים ולהכניסם למערך השיקולים תוך מתן משקל ראוי לשיקולים אלו.

27. כאשר אין טעם ענייני, העומד במתחם הסבירות והמידתיות, להגבלת הזכות, כמו במקרה של העותרות, על המשיב לכבד את הזכות בין אם קיימים שיקולים הומניטריים ייחודיים ובין אם הבקשה מוגשת בימי שגרה. החשיבות של העניין ההומניטרי במקרה כזה היא, בכך שהיא מחזקת את משקל הזכות, ומעניקה משנה תוקף ודחיפות לטיפול בבקשה.

טעמים זרים

28. העותרות אינן יודעות מהו הטעם בגינו מסרב המשיב להתיר את כניסתן לגדה. המשיב לא נימק סירובו. הן סבורות, כי כניסתן נמנעת בשל המדיניות הכללית אותה הנהיג המשיב - מדיניות שמטרתה למנוע, ככלל, כניסת ישראלים לרצועה.

29. אחד הטעמים שהציג המשיב למדיניות זו, כאמור, הוא החשש, כי בהיותם ישראלים יהוו מטרה לפגיעה ע"י שוחרי רעה ברצועה. טעם זה הוצג ולובן בפרשת חה"כ ברקה. באותו עניין סירב המשיב לאפשר את כניסתם של חברי כנסת לפגישה בעזה מחשש לפגיעה בביטחונם:

"בנסיבות המקרה, נחה דעתנו כי החלטתם של המשיבים שלא לאפשר לעותרים להיכנס לשטח שבשליטת הרשות הפלשתינאית בעזה, התבססה על שיקולים שבביטחון ובסדר הציבורי. כעולה מתצהירו של אלוף פיקוד הדרום (מיום 3.12.2001), אם יפגע מי מן העותרים - שהם חברי כנסת - עלול להיגרם נזק רב למדינה. כך, לא רק בנזק שייגרם לעותרים עצמם - שעלול להיות ממשי וחמור - אלא גם בנזק לביטחון המדינה עצמה" (בג"ץ 9293/01 חה"כ ברקה ואח' נ' שר הביטחון, פ"ד נו(2), 509, 515).

30. טעם זה אינו רלוונטי בעניינן של העותרות. העותרת 1 הינה ילידת עזה. העותרות הן פלסטיניות, מוסלמיות, דוברות ערבית, ויש להן בני משפחה ברצועה. הן נכנסות לביקור משפחתי פרטי. ודאי שבנסיבות אלו יהיה זה בלתי סביר לחלוטין לטעון, מתוך גישה פטרנליסטית, כי מניעת כניסתן לבקר אצל אם המשפחה החולה מקורה ברצון להגן על העותרות. מאחר שלפגיעה היפותטית בעותרות אין השלכה על ביטחון המדינה עצמה, אין גם מקום ליחס פטרנליסטי של הגנה עליהן חרף רצונן.

31. בנוסף, נגועה מדיניותו של המשיב באפליה. כניסת ישראלים להתנחלויות ברצועה מותרת באופן חופשי. האם יכול המשיב לטעון כי אין סיכון של ממש לישראלים המבקרים בגוש קטיף? האם יכול המשיב לטעון כי אם נפגעים ישראלים המבקרים בנצרים אין לכך השלכה על ביטחון המדינה?

32. טעם נוסף שהציג המשיב בעבר הוא החשש מפני שיתוף פעולה של ישראלים הנמצאים ברצועה עם גורמים עוינים. לטענת המשיב עלולים גורמי טרור לנצל את חופש התנועה של המבקרים הישראלים לסיוע בקידום פעולות הטרור.

33. טעם זה אף הוא אינו רלוונטי בעניינן של העותרות. העותרות אינן מבקרות קבועות ברצועה. למעשה העותרות לא היו ברצועה כארבע שנים – כל שנות האינתיפאדה. העותרות לא ביקשו להיכנס ולצאת מעזה בחופשיות ובאופן לא מבוקר. כל שביקשו הוא לערוך ביקור אצל אם המשפחה הקשישה והחולה. אין המשיב יכול להגביל את זכויות העותרות על בסיס השערות ספקולטיביות כלליות, שאינן מבוססות על מידע פרטני ועדכני. סירוב גורף לדון בבקשות, ללא קשר לנסיבות הקונקרטיות, הוא פסול.

34. טעם נוסף אשר מהווה עילה למניעת כניסת ישראלים לרצועה הוא טעם ביטחוני הנובע ממידע מודיעיני קונקרטי לגבי המבקש או בני משפחתו אותם הוא מבקש לבקר. כך, למשל, בבג"ץ 10089/02 אלטייב נ' מפקד כוחות צה"ל תק-על(1)2003, 578, הציג המשיב

במעמד צד אחד חומר מודיעיני ביטחוני בפני בית המשפט. בית המשפט ציין כי המידע הקונקרטי באותו מקרה הצדיק את סירוב מתן ההיתר.

35. טעם זה אף הוא אינו רלוונטי לעניינן של העותרות. המשיב לא טען כי קיימת איזושהי מניעה קונקרטית לגביהן.

36. באין טעם ביטחוני להגביל את כניסתן של העותרות לרצועה מחובתו של המשיב להתיר את כניסתן של העותרות לרצועה ולהימנע מפגיעה קשה בזכויותיהן. עולה החשש, כי מקורה של המניעה בשיקול זר – אולי ברצונו של המשיב לנתק בין פלסטינים בשטחים ופלסטינים תושבי ישראל, מתוך כוונה לפרק את העם הפלסטיני לקבוצות קטנות ומפורדות, אולי מתוך רצון להעניש ענישה קולקטיבית את האוכלוסייה הפלסטינית ברצועה בשל מעשיהם של אלו העוסקים בטרור. למשיב התשובות.

השיקול ההומניטרי

37. באין הצדקה ביטחונית למנוע את כניסת העותרות לרצועה יש לאפשר את הביקור גם בימי שגרה ואולם, כאמור, יש בנסיבות ההומניטריות כדי לתת משנה תוקף ודחיפות לבקשה. אין ספק, כי הנסיבות ההומניטריות בעניין זה הן בעלות משקל רב.

38. לכאורה, עומדות העותרות אף בקריטריונים שהציג המשיב לכניסת ישראלים. המשיב ציין כי בני משפחה מדרגה ראשונה יוכלו לבקר ברצועה במקרה של מחלה קשה. המקרה של העותרות מתאים לקריטריון זה. מדובר בבת נכדה המבקשות לסעוד את אמן החולה בת ה-75.

סיכום

המשיב שגה בטענו כי מעצם סגירת השטח איבדו העותרות כל זכות בסיסית הכרוכה בכניסה לשטח הסגור. אין לקבל את הטענה כי כיבוד זכויות העותרות הוא מעשה של חסד הומניטרי. היה על המשיב לבחון את בקשתן באופן ענייני.

המשיב לא הציג כל טעם ענייני למניעת הביקור מחד, ומאידך, לא שקל כדין את הפגיעה הקשה בעותרות, במיוחד לאור המצוקה ההומניטרית על רקע מחלת אם המשפחה.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת המשיב לעשותו למוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט לפסוק לטובת העותרות הוצאות ושכ"ט עו"ד.

24 באוקטובר, 2004